



купите отъ книжарницата, затова реши да излѣзе самъ на божия свѣтъ и да стане безъ ваша помощъ художникъ. Какъ стана туй и какво се случи по-късно — ей сега ще узнаете. Отворете си само ушичкитѣ и слушайте добре, та да можете да разправите после отъ край до край цѣлата тая история на ония, които не я знаятъ.

И тъй, една вечеръ нашиятъ моливъ, когото ние ще наричаме занаятѣцъ Месечко, защото на единия му край бѣ издълбанъ мѣничекъ златенъ полумесецъ, подскочи въ картонената кутия и извика:

— Такива умници като мене не бива да стоятъ затворени въ стъкленъ шкафъ! Азъ ще избѣгамъ оттукъ и ще тръгна да си търся щастieto по широката земя!

Като каза това, Месечко се търкулна навънъ изъ кутията и падна върху купчинката водни бои, които се пръснаха шумно на вси страни и събудиха останалитѣ предмети въ стъкления шкафъ.

— Земетресение ли има? — попита уплашено една кукличка, като се изправи на нозетѣ си и разтвори книжното си чадърче.

— Да не е влѣзълъ крадецъ? — рече единъ пергелъ и се разкрачи толкова много, че

иглениятъ му връхъ се забодѣ въ корема на една дебела сива гума.

— Охъ, охъ! Кой ме мушка? — изпъшка гумата, като се преметна отъ болка и удари по запушалката едно шишенце съ тушъ.

— Цингъ! Цингъ! Цингъ! — изписка по китайски шишенцето, и запушалката му отхвъркна чакъ на другия край на шкафа, където дремѣше единъ голѣмъ бухалъ отъ черно стъкло.

— Моля, по-тихо! — избѣбри бухалътъ, като отвори само едното си око и после пакъ го затвори.

— Полиция! — закрещѣ съ всичка сила едно тенекеено пищовче, което искаше да въдвори реда и тишината.

Тогава нашиятъ герой Месечко се облегна о стъклената стена на шкафа и произнесе следната премудра речъ:

— Успокойте се, драги приятели! Нѣма никакво земетресение, нито пъкъ е влѣзълъ крадецъ. Тая вечеръ азъ заминавамъ на дълъгъ пътъ и въ тъмнината се спънахъ по невнимание о купчинката водни бои, които дигнаха всичкия тоя шумъ. Азъ, знаете, не искамъ да си губя повече времето въ тая малка книжарница, отдето едвали ще ме купи нѣкой. За-